

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

30 maja

№ 39.

Rok 1922.

Treść: 324.	Ustawa z dnia 16 maja 1922 r. w przedmiocie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi	603
325.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 kwietnia 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie ustalenia rodzajów kotłów parowych, podlegających nadzorowi względnie bezpośredniemu dozorowi Ministra Spraw Wojskowych.	604
326.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzędów miar	605
327.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1922 r. w przedmiocie ustalenia niektórych terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową	609
328.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 26 kwietnia 1922 r. o uzupełnieniu i częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20 stycznia 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określenia ich ceny	610
329.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 26 kwietnia 1922 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej	610
330.	Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1922 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 1922 r. o ulgach celnych	617
331.	Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 17 maja 1922 r. o ustaleniu wysokości opłat wywozowych od wywozu jaj	618
332.	Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 9 maja 1922 r. w sprawie zmiany w przepisach o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania, oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.	618
333.	Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 maja 1922 r. o uzupełnieniu i zmianach taryfy osobowej i bagażowej, obowiązującej na polskich kolejach państwowych.	618

324.

U s t a w a

z dnia 16 maja 1922 r.

w przedmiocie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi.

Art. 1. W wypadkach, gdy załatwienie zatargu zbiorowego pomiędzy właścicielami nieruchomości

miejskich a dozorcami domowymi w trybie, ustalonym przez ustawę z dn. 23 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 8, poz. 53) okaże się niemożliwym, Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo powołać Nadzwyczajną Komisję Rozjemczą.

Art. 2. Przewodniczącego Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej. Prócz przewodniczącego w skład komisji wchodzić będą przedstawiciele: po jednym z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i z Ministerstwa Sprawiedliwości, oraz w równej liczbie przynajmniej po

trzech ze strony właścicieli nieruchomości i dozorców domowych miasta, dla którego ma być wydane orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

Do wyznaczenia przedstawicieli upoważnione są organizacje właścicieli nieruchomości, jako takich, oraz związki zawodowe dozorców domowych, zarejestrowane zgodnie z przepisami prawa i działające na terenie danego miasta. W miastach, w których niema bądź organizacji właścicieli nieruchomości, bądź związków zawodowych dozorców domowych, strona, niereprezentowana przez organizację winna dokonać wyboru przedstawicieli. Wybory przeprowadza na wezwanie inspektora pracy miejscowa władza administracyjna pierwszej instancji. W razie uchylenia się bądź organizacji właścicieli nieruchomości, bądź związków zawodowych dozorców domowych od wyznaczenia przedstawicieli, a w miastach, w których niema tych organizacji, w razie uchylenia się większości właścicieli lub dozorców od udziału w wyborach, Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza będzie prawomocnie obradowała i decydowała w składzie trzech przedstawicieli rządowych.

Art. 3. Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza ma prawo ustanawiać warunki pracy i płacy dozorców domowych. Komisja wyznacza wynagrodzenie stosownie do zakresu obowiązków, włożonych w danym mieście na dozorcę domowego, i do ilości wymaganej tamże od niego pracy przy uwzględnieniu wielkości domu i dzielnicy miasta, w jakiej dom jest położony. Postanowienia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej obowiązują na okres czasu, przewidziany w postanowieniu, i stanowią podstawę do zawierania indywidualnych umów o pracę i płacę w miastach, dla których zostały wydane. Indywidualne umowy pracy, zawierające warunki mniej korzystne dla pracownika, niż ustalone w postanowieniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, na żądanie dozorcę domowego ulegają zastąpieniu przez to postanowienie.

Jeżeli po wydaniu orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej zawarta zostanie między właścicielami nieruchomości a dozorcami domowymi umowa zbiorowa, postanowienia tej ostatniej, bardziej korzystne dla pracowników, wchodzi w mocy ustawy na miejsce odnośnych postanowień orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

Art. 4. Zatargi, wynikłe między stronami na tle niestosowania się do postanowień Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, inspektor pracy, na żądanie jednej ze stron, przekazuje do rozpatrzenia Komisji Rozjemczej, przewidzianej ustawą z dn. 23 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 8, poz. 53), w razie uchylenia się bądź właścicieli nieruchomości, bądź dozorców domowych od wyznaczenia swych przedstawicieli do komisji rozjemczej, przedstawicieli tych mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej. Zgoda drugiej strony na poddanie zatargu rozważeniu przez Komisję Rozjemczą nie jest wymagana. Niestawiennictwo którejkolwiek ze stron nie wstrzymuje biegu sprawy.

Art. 5. W razie potrzeby przymusowego wykonania orzeczenia komisji rozjemczej (art. 4), strona zainteresowana przedstawia poświadczony przez inspektora pracy odpis orzeczenia do sądu, który byłby właściwy dla rozważenia danego sporu, celem

uzyskania nakazu wykonawczego. Orzeczenia komisji rozjemczej mogą być przez sąd uchylone w razie:

- 1) pogwałcenia prawa lub niewłaściwej wykładni jego,
- 2) pogwałcenia formalności postępowania o tyle istotnych, że wskutek niezachowania ich niepodobna orzeczenia uznać za prawomocne,
- 3) przekroczenia przez Komisję Rozjemczą zakresu nadanej jej kompetencji.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem uchwalenia i obowiązuje na terenie b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Kamiński

Minister Sprawiedliwości:

Sobołewski

325.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 11 kwietnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie ustalenia rodzajów kotłów parowych, podlegających nadzorowi względnie bezpośrednio dozorowi Ministra Spraw Wojskowych.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 31 maja 1921 r. o nadzorze nad kotłami parowymi (Dz. U. R. P. № 50 poz. 303) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 108 poz. 786) oraz w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowymi (Dz. U. R. P. № 10 poz. 80) zarządza się co następuje:

§ 1. Nadzorowi jako też bezpośrednio dozorowi Ministra Spraw Wojskowych podlegają kotły parowe ustawiane na statkach wojennych morskich i śródlądowych.

§ 2. Bezpośredni dozorowi Ministra Spraw Wojskowych podlegają:

- a) wszystkie kotły parowe znajdujące się pod bezpośrednim zarządem władz wojskowych, ustawiane na gruntach i w budowlach będących pod stałym zarządem tych władz;